

Tåget har nått krönet på backen. Åtminstone känns det så i min kropp. Jag går från en skön tillbakalutad ställning till upprätt sittande. Det rytmiska dunkandet från rälsen ändrar karaktär som om tåget fått förnyad fart. Jag öppnar ögonen försiktigt, kisar mot dunklet i kupén och sträcker på mig. Händerna trycks mot knät, benen rätas ut lite försynt under bordet. Sneglar på den gamla klockan ovanför dörren och blicken fastnar på visarna. Tio i åtta.

Händerna söker sig mot varandra. Jag kramar dem hårt mot varandra. Drar två djupa andetag, men andan fastnar i halsen och blir till ett patetiskt kippande. Jaha, då är det inte långt kvar tills jag börjar mitt nya liv...

Mitt nya liv.

Vad i helvete har jag gett mig in på?

”Du förstår väl att du inte kan arbeta kvar?”

Rektorns röst skär genom luften. Jag minns inte vad jag svarade eller vad jag gjorde, men jag minns hans röst. Sylvass. Som om allt är mitt fel.

”Du får gå på dagen med tre månadslöner.”

”Men mina elever...”

”De är ombesörjda.”

Ombesörjda? Vad är det för ett ord? Sådant opersonligt nonsens. Men mina protester klistrar fast i gommen. Det finns ingenting jag kan säga eller göra som någonsin kommer att ändra hans åsikt. Allt han tidigare sagt är bara tomt prat. Tomma ord som inte betyder ett dyft när det verkligen gäller. Istället ger han mig skulden. Och jag har ingen aning om hur jag ska tackla det. Så jag stänger dörren bakom mig och vet att det inte finns någon återvändo. Aldrig någonsin.

Jag börjar darra okontrollerat och sluter armarna runt mig. Försöker tvinga dem att hålla sig stilla genom att gräva in fingrarna i överarmarna. Trycker fötterna hårt i golvet. Stirrar på knäna som om tankens kraft skulle kunna få dem att sluta studsas, men det hjälper naturligtvis inte. Och ändå vet jag att det bara är nervösa ryckningar. Jag är totalt patetisk som inte ens kan styra över min egen kropp.

Vrider lite på huvudet för att se om den gamla damen på sätet tvärs över tittar på mig, men hon sitter med slutna ögon, som om hon äntligen sover. Skönt. Då slipper jag förklara mig. Inte för att hon sagt speciellt många ord till mig under resans gång, men jag har känt hur hon tittat på mig då och då. Som om hon också varit vaken hela natten.

För min del hade det inte hjälpt att ligga ned – jag kan ändå inte sova när jag reser – men det är konstigt att en så gammal tant inte valde liggvagn. Hon ser ju alldeles för klen ut för att orka sitta upp någon längre stund. Som om hon skulle kunna få en blodpropp eller infarkt när som helst. Och vi som är ensamma i kupén. Tänk om...

Nej, nu är jag dum.

Jag vänder blicken mot benen igen bara för att se dem fara upp och ned som kolvarna i varsin förbränningsmotor. Inte för att jag vet exakt hur sådana motorer ser ut, men jag kan ju föreställa mig. Om det ändå vore lika enkelt att stänga av dem som det är att vrida om nyckeln i tändningslåset. Suckande pressar jag handflatorna mot knäna och lutar mig framåt med hela min tyngd. Tvingar ned knäna samtidigt som jag upprepar mitt mantra tyst för mig själv: Det kommer att bli bra. Allting blir bra.

Jag vet inte hur många gånger jag intalat mig de orden. Det är ju inte första gången i mitt liv jag flyttar. Och om jag inte trivs kan jag ju alltid flytta hem igen.

Flytta hem igen? Innerst inne vet jag ju att det är omöjligt. Som om jag skulle ha något att flytta hem till?

Jag minns inte hur jag tog mig hem. Hur jag lyckades hålla undan tårarna. Men nu lutar jag ryggen mot den kalla betongväggen i trapphuset. Står så en stund och bara andas innan jag letar fram nycklarna i handväskan.

Jag märker det inte först. Jag är alldeles för upptagen av mitt. Förväntar mig inte att någon ska vara hemma mitt på dagen. Det är först när jag hängt av mig jackan och är på väg att ta av mig skorna som jag hör fnittret. Ett lågmält, intimt fnitter från sovrummet. En ljus kvinnoröst, en mörkare mansröst.

Jag blir stående i hallen. Kan inte röra mig, inte andas. Bara lyssna. Och trots att jag inte ser och trots att jag inte hör vad de säger så vet jag. Och illamåendet sköljer över mig.

Det bränner till i fingret och jag stirrar på det röda blodet som tränger fram vid nageln. Jäklar också. Nu har jag bitit av ännu en nagel. Eller snarare det lilla som fanns kvar av den. Mina naglar är så korta att det är en skam att ens kalla dem naglar. Halverade, taggiga saker som får mina fingrar att se små och klumpiga ut. Jag har slutat att bita så många gånger, men minsta lilla grej och jag biter av dem igen. Varför blir jag nervös för minsta lilla? En sådan mes jag är.

Naturligtvis kommer allting att bli bra. Jag har ingenting att återvända till. Men ett helt liv som väntar på mig. Om det inte var meningen att jag skulle flytta skulle allt det här inte ha hänt. Eller hur?

Telefonen burrar till i min hand och jag skyndar mig att svara. Förväntar mig att det är syrran som äntligen ringer tillbaka. Vet ju att hon inte kan återkomma på många timmar om hon har en flygning men blir ändå förvånad av att höra en främmande kvinnoröst i andra änden. Antar att det är en telefonförsäljare och lyssnar bara med ett halvt öra. Försöker komma på ett sätt att vänligt men bestämt bli av med henne när ett ord här och där letar sig in i min hjärna och blir till ett sammanhang. Jag blir stående med telefonen i handen.

”Är du kvar?” hör jag henne säga och jag vaknar till.

”Ja.”

”Du behöver inte ge besked idag. Jag förstår ju att du har mycket att ta ställning till. Men jag har hört så mycket gott om dig och vill verkligen att du ska börja jobba här hos oss.”

Äntligen faller polletten ned. Jag har inte hört fel.

”Ursäkta”, säger jag. ”Jag uppfattade inte ditt namn eller varifrån du ringer.”

Hon skrattar och presenterar sig på nytt. En varm känsla letar sig in i mitt bröst. Hon verkar trevlig, Eva-Lena Rennerborn. Den här gången lägger jag namnet på minnet. Hon är rektor för en skola i en ort jag knappt hört talats om. Tydligen har någon som heter Carina Hansson tipsat henne om mig. Tankarna snurrar i huvudet. Carina Hansson? Var har jag hört det namnet förut?

Säger något om att jag ska återkomma, hittar ett litet block med hotellets logga i ena hörnet och en reklampenna med samma tryck i högen av välkomstmateriel på det obligatoriska skrivbordet. Krafsar ned hennes kontaktuppgifter och avslutar samtalet.

Sätter mig ned på sängen igen. Sjunger ihop som en hösäck, men bryr mig inte. Skakar på huvudet. Är det här ett dåligt skämt?

Carina Hansson? Jag känner igen namnet och börjar lirka i minnet. Ett ansikte dyker upp för min inre syn. Ljust, kortklippt hår. Medellängd, medeltjock. Inget utseende som sticker ut på något sätt. Vi pluggade tillsammans på lärarhögskolan och jag minns hennes tydliga norrländska dialekt, men vi umgicks aldrig. Det verkar osannolikt att hon skulle ha tipsat Eva-Lena om mig.

Loggar ut på nätet via mobiltelefonen. Söker på skolans namn. Hittar en bild på Eva-Lena Rennerborn, rektor. Så hon finns i verkligheten?

Tar upp karthjälpen och letar fram ortens namn. Stirrar på prickerna långt upp i norr. Menar hon allvar? Tror hon att jag ska flytta hela vägen dit?

Minnet lockar fram ett leende. Och här sitter jag. På väg till mitt nya liv i en norrländsk håla.

Jag ser framför mig fotografierna från Internet. Pittoreska bilder från en liten stad vid havet. Ett torg med kullersten och människor på en uteservering. En vacker gammal stenbyggnad som kallas för domstolsbyggnaden. Jag har ingen aning om den fortfarande har det syftet. På sommaren barn i badkläder på en stor, vidsträckt sandstrand. På vintern skidklädda tonåringar i en liftkö. Snön meterhög och gnistrande vit. Alla leende och glada.

Naturligtvis skyltar de inte med bilder från ett stort, fult sjukhus eller ett grått industriområde som är vardagen för de flesta som bor där, men jag går på det ändå: Drömmen om idyllen.

Jag påminner mig om att det fortfarande är en håla och att jag aldrig skulle ha flyttat dit om det inte vore för arvet.

Arvet.

Tänk att jag – som aldrig ägt något eget i hela mitt liv – har ärvt ett hus. Ett helt hus. Det är totalt osannolikt för i min värld fanns det inte ens någon att ärva.

Naturligtvis är jag tvungen att se det med egna ögon.

”God kväll, mitt namn är David Lindmark, jag söker Julia Roos.”

Jag stelnar till. Jag har inte hört det namnet på många år. Inte sedan jag var ett litet barn och få, om ens någon utöver min syster, vet om att jag en gång hetat Roos i efternamn. Jag tänker febrilt, men känner inte igen den grova, formella rösten. Jag flyttar telefonen från örat. Stirrar på displayen men får ingen ledtråd av numret annat än att riktnumret är okänt.

Vem är han? Det kan ju vara vilken knäppgök som helst.

”Här finns tyvärr ingen Julia Roos”, svarar jag och är på väg att avbryta samtalet.

”Ursäkta mig”, säger han. ”Jag är advokat och jag söker Julia Roos, eller Julia Lovén som hon troligen kallar sig idag.”

Jag tvekar en stund. Advokat. Kan det ha hänt något?

”Vad gäller saken?”

”Det kan jag tyvärr inte gå in på. Men om du vet var Julia befinner sig så tala om att jag sökt henne. Det är mycket viktigt att hon hör av sig.”

Han lämnar noggrant ut både sitt mobila och fasta telefonnummer och när han lagt på googlar jag hans telefonnummer och får träff på Lindmark och söner Advokatbyrå. Jag stirrar på adressen och skakar på huvudet. Det är ju från samma jävla håla som den som rektor Eva- Lena Rennerborn ringt från.

Det kan bara betyda att han ringer med anledning av jobbet jag precis blivit erbjuden. Det verkar konstigt, men Eva-Lena har säkert bett honom att göra en bakgrundskoll. För vem är så dum att anställa någon över telefon?

Jag tvingar mig att vänta i tio minuter och ringer sedan tillbaka.

"Jag hörde att du sökte mig", säger jag och låtsas vara någon annan än den person han precis pratat med.

David avslöjar inte med ett ord att han känner igen min röst eller att mobilnumret är detsamma som det han ringde mig på.

"Är det Julia Roos jag talar med?"

"Julia Lovén", rättar jag honom.

"Ursäkta att jag kallar dig vid fel namn", säger han diplomatiskt. "Men du föddes väl som Julia Roos?"

"Ja." Även om jag fick mamma att byta bort namnet så fort jag blev medveten om att jag inte hette likadant som resten av familjen, men det behöver ju inte han få veta.

"Så bra att du kunde ringa tillbaka", svarar han. "Jag sköter nämligen om Lilly Roos dödsbo."

Lilly Roos? Dödsbo? Vad har det med mitt nya jobb att göra?

"Du är nämligen hennes huvudarvinge?"

"Va?"

"Ursäkta, arvinge menar jag. Du är nämligen hennes enda arvinge."

"Arvinge? Menar du att jag har ärvt någon?"

"Ja, Lilly Roos – din faster."

Hur stor är sannolikheten att jag ska få ett nytt jobb samma dag som jag får sparken från det gamla och sedan ärva ett hus i samma jävla håla som det nya jobbet? Men det var något i hans röst som fick mig att tänka: Tja, varför inte? Det är kanske mitt öde att jag ska resa. Och när

syrran några timmar senare ringde upp mig så sa jag inte: Jag har fått sparken och Carl har lämnat mig för en annan. Utan jag sa: Jag har ärvt ett hus i Norrland.

Det strålar varmt mot ansiktet och jag vänder mig mot ljuset. Räkna med att se samma mörka granskogar som förföljt mig så länge, men möts av klarblå himmel och en utsikt som får mig att häva mig upp från sätet.

Böljande skogar som letar sig ned längs med bergskanterna. Pittoreska små hus nere i dalen. Ligger där som på botten av en stor tekopp – inneslutna och omhuldade, med det glittrande havet vid sina fötter. Och så solen, som ligger och guppar borta vid horisonten. Mitt fönster ramar in det hela som ett vackert vykort.

Jag blundar och tittar igen men det är ingen dröm. Det är på riktigt.

”Det är himmelriket”, undslipper det mig och jag inser att det känns så. Det här kommer att bli bra. Mycket bra. Varför har jag oroat mig?

”Himmelriket?” fnyser tanten bakom mig.

Jag rycker till att vrider på huvudet åt den gamla damens håll. Hon har tydligen vaknat, men nu tittar hon ned i golvet som om hon inte vill låtsas vid vad hon precis har sagt. Konstig kvinna. Jag bestämmer mig för att inte bry mig om henne utan vänder ansiktet mot fönstret igen. Utsikten är så fantastiskt att det värker i bröstet. Ska jag verkligen få bo här?

En kort stund känns allting bara bra, sedan börjar det gå runt i magen igen. Tänk om jag inte hinner av tåget i tid? Hur långt är det kvar till stationen egentligen? Den måste ju ligga nere i dalen där staden är. När skulle tåget vara framme nu igen?

Vill verkligen inte slita mig från utsikten, men gillar inte att vara ute i sista stund. Händerna trevar automatiskt efter boken som jag lagt på det lilla bordet vid fönstret och den glider ned i handväskan. Känner blickarna från kvinnan mitt emot och ser i ögonvrån att hon har en rynka mellan ögonbrynen. Nej, nu är jag dum. Hur kan jag se något sådant när hela hon är rynkig. Ler lite åt mig själv.

Reser mig upp och sträcker mig efter resväskan på hatthyllan. Tyngden när den landar i mina armar får mig att stöna. Allt jag äger och har är packat i två resväskor. Ett helt liv och det ryms i ett par väskor.

Jag far runt i lägenheten som en tok. River ut mina kläder ur garderoben, trosor och strumpor ur byrålådan som Carl gjort till min. Min? Vilket lustigt ord. Som om jag skulle kunna ta med mig hela lådan när jag flyttar. Jag stannar till med famnen full av kläder. Ser mig om i rummet som nyss var mitt hem och inser att det aldrig varit mitt. Möblerna är Carls, likaså sängkläderna, gardinen och mattan som jag aldrig gillat. Allting fanns när jag flyttade in och jag har aldrig brytt mig om att ändra något.

För det är ju så det alltid har varit i mitt liv.

Jag kastar ned kläderna i väskan. Min gamla resväska som jag hade med mig när jag kom. Den med blommor på som jag haft sedan tidiga tonåren. En gåva från en av mina fostermödrar som inte tyckte att jag skulle behöva bära med mig kläderna i en plastpåse. Inte ens väskan har jag valt själv...

Jag fortsätter in i arbetsrummet. Kopplar ur den bärbara datorn från väggen. Den är i alla fall min. Inköpt för mina egna pengar. Böckerna. De som jag värderar högre än något annat. De måste med.

Jag gråter när jag inser att min väska är full. Får syn på Carls resväska och sliter fram den. Den har hjul. Bra. Lastar in böckerna. Varenda en.

Carl kommer in i rummet bakom mig. Jag låtsas inte om honom.

”Den där väskan är väl min...”

Jag blänger på honom och han tystnar. Slår avväpnande ut med händerna.

”Det är okej. Ta den du.”

Resväskan far i golvet med en smäll. Jag stirrar på etiketten med Carls namn. Varför i helvete lät jag hans namnetikett sitta kvar? Varför ska det vara så svårt att skära loss honom ur mitt liv? Det är ju bara ett litet klipp med saxen och vips så är han borta.

Fan, varför kan jag inte bara glömma honom?

Sträcker mig efter nästa väska när den gamla damen knackar mig på smalbenet med sin käpp. Ser att hon viftar med sin ådriga hand att jag ska komma närmare. Har inte hjärta att

säga emot en gammal dam och låter väskan ligga kvar på hyllan medan jag böjer mig mot henne.

”Varför låter du inte din stilige karl ta ned väskan åt dig?” viskar damen.

”Min karl?” frågar jag förvånat.

”Ni får ursäkta en gammal tant som jag, men när jag var ung hjälpte männen minsann till”, säger hon med lite högre röst och tittar på något bakom min rygg.

För en kort stund får jag känslan av att någon står bakom mig. Jag vrider på huvudet, men det finns naturligtvis ingen där.

”Jag reser ensam.”

Kvinnan drar in hakan lite snett mot axeln. Tittar på mig med missmodiga ögon.

”Är du säker?”

Jag tvingar fram ett leende.

”Ja, jag är säker.”

”Men den mörka, stiliga mannen som suttit bredvid dig hela resan...?”

Det känns som en kall vindpust letar sig in under tröjan och slickar min nakna rygg. Får huden att knottra sig hela vägen till armarna. Jag står emot impulsen att se mig om. Det har ju aldrig suttit någon bredvid mig. Tanten är uppenbart senil.

Jag skakar på huvudet.

”Åh, förlåt”, säger kvinnan. ”Jag trodde att han var med dig.” Hon tittar fortfarande på något bakom min rygg. Granskar. Funderar. ”Det är jag som är Elisabeth Somby”, lägger hon till.

Vilket lustigt sätt att presentera sig på, men jag finner mig och sträcker fram min hand mot henne.

”Julia Lovén.”

Till min stora förvåning lämnar hon mig stående med min hand i tomma luften.

”Ni är inte härifrån?” säger hon och vrider sakta blicken åt mitt håll.

”Nej”, svarar jag och låter armen falla ned utmed sidan.

”Inte konstigt att ni finner utsikten förtjusande. Då vet ni inte bättre.”

”Ursäkta?”

”Allt är inte vad det verkar vara...” så tystnar hon och låter blicken åter vila på något bakom mig. Ögonen rör sig snett uppåt, som om det hon tittat på rest sig upp och ställt sig mellan mig och dörren. Jag vrider lite på huvudet. Dörren till kupén är stängd, men det drar kallt och jag lutar överkroppen närmare fönstret. Trycker armarna mot mig och önskar att tåget är framme snart så att jag får gå av.

”Jag känner igen dig”, säger hon och jag undrar var hon får allt ifrån. Jag har då aldrig sett henne förut.

”Det tror jag inte...” svarar jag och inser att jag talar till döva öron. Det är inte mig hon pratar med. Men vid mina ord vrider hon på huvudet. Studerar mig en kort stund, vänder blicken mot min högra sida igen och så tillbaka till mig. Låter ögonen flacka mellan mig och någonting bredvid mig som bara hon kan se.

Stackars tant. Hon är så förvirrad. Har säkert Alzheimers eller någon annan demenssjukdom. Jag hinner knappt tänka tanken förrän kvinnan spärrar upp ögonen och trycker sig bakåt mot sätet.

”Nej, nej”, ojar hon.

”Hur är det med dig?” säger jag och böjer mig mot henne. Och i mitt hjärta känner jag att jag menar vartenda ord. Hon är ju bara en rar liten dam som haft otur att drabbas av ett hårt öde. Tyvärr vet jag alltför mycket om sådana sjukdomar och har lärt mig att känna igen tecknen.

”Akta dig”, säger hon och greppar min hand. Håller den så hårt att det gör ont. ”Han är ute efter dig.” Jag försöker nästla mig ur greppet utan att verka ohövlig, men kvinnan håller kvar. Hur kan en så gammal dam vara så stark?

”Han är inte den du tror”, fortsätter hon att virra. ”Han är... han är...” Hon drar efter andan. Det rosslar långt ned i strupen. Äntligen släpper hon min hand och jag drar den till mig. Masserar den ömmande handen. Jäklar vad ont den gör.

Tanten sätter sin hand för bröstet och kippar efter luft.

”Saa...” kommer det från hennes strupe, som om hon vill säga mig något men inte kan.

Jag tittar förvånat på henne när det går upp för mig att någonting är hemskt mycket fel.

Tänk om hon inte kan andas? Jag har absolut ingen aning om vad man gör om någon inte kan andas. ABC far det runt i min skalle. Vad var det nu det stod för...? Andning, Blödning, Chock. Just det ja. Andning är viktigast – kontrollera alltid andningen först. Men hon har ju inte fått någonting i halsen. Ska man ändå ge konstgjord andning då?

”Maa”, pressar hon fram samtidigt som hon pekar i luften.

Tydiligen verkar hon kunna andas. Jag har naturligtvis skärrat upp mig i onödan. Hon kanske bara vill mig något.

”Vad säger du?”

”Eel.” Så tittar hon på mig med stora blå ögon. Nickar som om hon vill att jag ska förstå.

Jag förstår inte. Skakar på huvudet. Vad är det hon försöker förklara?

Det är som om någonting dör i hennes blick. Mungiporna glider ned, ögonen ser trötta ut. Som om hon ger upp. Hon öppnar munnen, men det kommer inget ljud. Hon kippar som en fisk på torra land. Innan jag hinner reagera ramlar hon omkull på sätet.

”Hur är det? Jag tar tag i de tunna små axlarna och skakar henne. Inte ett svar. ”Hur är det?” Rösten vill upp i falsett.

Kämpar för att vända henne mot mig. Hon är tyngre än jag förväntat mig. Ögonen ser skräckslaget på mig. Rakt på mig stirrar de. Samtidigt ser de ingenting.

”Elisabeth?” försöker jag men jag får inget svar.

Förskräckt släpper jag taget om henne och hon ramlar tillbaka mot sätet.

Herre gud.

Hon är ju död.